

4. PISA 2015 Results (Volume I) Excellence and Equity in Education [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.oecd.org/education/pisa-2015-results-volume-i-9789264266490-en.htm>

5. Human Development Report 2016 Human Development for Everyone [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://hdr.undp.org/en/2016-report>

Сіренко К.В.

к.е.н., доцент кафедри статистики ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПРЯМИХ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день величезну роль на зовнішньому та внутрішньому ринку країни відіграє підвищення ефективності використання прямих іноземних інвестицій, яке спричиняє якісні структурні економічні зрушення та є одним з головних факторів зростання економіки держави.

Обсяг інвестицій зовнішньоекономічної діяльності є важливим, проте не є головним індикатором економічного розвитку країни, оскільки рівень її розвитку можна визначити лише характеризуючи ефективність вкладеного інвестиційного капіталу.

Метою роботи є надати характеристику процесу іноземного інвестування в економіку України, проаналізувати ефективність використання прямих іноземних інвестицій і визначити можливі шляхи її підвищення.

На протязі тривалого часу залежність економіки держави від вкладеного іноземного капіталу залишається високою. Кризові періоди характеризуються падінням обсягів іноземного інвестування. Так, у кризовому 2014 році обсяги прямих іноземних інвестицій (акціонерного капіталу) в економіку України зменшилися на 55,1 % порівняно з попереднім роком. Останні два роки цей показник поступово зростав, порівняно з попереднім періодом, на 53,5 % у 2015 році та на 17,1 % у 2016 році [1]. Однак, рівень іноземного інвестування залишається низьким порівняно з попередніми роками. Це пов'язано, в першу чергу, з нестабільною політичною ситуацією, військовими діями на сході країни, різкими коливаннями валютних курсів і посиленням розбалансування платіжного балансу.

У структурі об'єктів вкладання прямих іноземних інвестицій у 2016 році домінують установи та організації, що здійснюють фінансову та страхову діяльність (64,1 %), підприємства оптової та роздрібної торгівлі (11,9 %) та

промисловість (10,8 %). А серед основних країн-інвесторів (70 % загальних надходжень у 2016 році) — Російська Федерація, Кіпр, Велика Британія, Нідерланди та Австрія [2].

У регіональному розрізі попит регіонів як учасників інвестиційного процесу на іноземний капітал залишається незадоволеним. Розподіл іноземних активів в окремих регіонах країни відрізняється значною нерівномірністю, а також значною диференціацією ефективності використання прямих іноземних інвестицій. Зниження в багатьох регіонах середньої капіталовіддачі значною мірою пояснюється впливом інтенсивного фактору, що обумовлене, практично, відсутністю в процесі господарювання оновлення основних засобів, зниженням технічного рівня і конкурентоздатності виробництва тощо.

Для забезпечення рівномірності розподілу, зниження диференційованого накопичення іноземних активів в окремих регіонах, підвищення ефективності використання прямих іноземних інвестицій уряд повинен розробити національні та регіональні стратегії розвитку, які були б спрямовані на дослідження та забезпечення бажаного економічного ефекту на довгостроковій основі завдяки координації роботи органів державного управління та органів місцевого самоврядування, контролю та співпраці між представниками місцевого бізнесу і потенційними інвесторами.

Список використаних джерел

1. Інвестиції зовнішньоекономічної діяльності України у 2016 році: [стат. бюл.] / відп. за випуск І.С. Петренко — К. : Держстат України, 2017. — [Електронний ресурс] — Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua.
2. Національний банк України : [Електронний ресурс] — Режим доступу : www.bank.gov.ua.

Трубінік Т.Є.

к.е.н., доцент кафедри статистики, ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПОДОЛАННЯ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Конкурентоспроможність регіонів визначає якість економічного зростання країни. Аналіз функціонування територіальних систем, їх внутрішніх ресурсів і конкурентних переваг формує стратегію розвитку регіонів. Одним з методів